

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2, an 2 fl. 50 cr., 1/2, an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2, an 3 fl. 50 cr., 1/2, an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/2, an 10 franci, 1/2, an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oară 6 cr.
a treia-oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăcii Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumerează și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază
Numele singuratică la 5 cr. se vînd la „Institutul Tipografic” și la
„Prăvălia industriștilor români din Sibiu” (Strada Cisnădiei Nr. 27).

Ocultism și Diplomătenie.

De când purtăm lupta pentru apărarea drepturilor noastre, politica noastră a fost fatigată și leală.

N'am făcut mister din nimic, cu duplicitate n'am umblat și la umbră și la întunec n'am lucrat niciodată.

De ce?

Sînt multe motivele. Unul singur însă ar fi de ajuns: demnitatea poporului nostru, credem noi, nu îngăduie o altă politică.

Și într'adevăr, de ce ne-am ascunde? de ce am lucra în întunec?

Ce?... avem noi conspirații de făcut? Ceea-ce voim și cerem noi nu poate fi spus tare, în auzul tuturor? Așa de slabi sîntem noi pe drepturile noastre?

Noi credem că nu! Toate postulatele noastre sînt din contră legitime, — deci nu credem de nici o trebuință să ne ascundem și să conspirăm în umbră, pentru a le vedea realizate.

Cu toate acestea, de cîtva timp și alte curente și alte idei se ivesc. Și semnalăm aparițiunea lor, ori-cît de puțin răspândite ar fi aceste idei și curente nouă.

E adecă vorba de o schimbare de tactică, prin adoptarea oare-căror acțiuni oculte, care se se afirme numai prin rezultate surprinzătoare. A lucra în secret și cu secrete ar fi, după părerea unora, mai bine și mai oportun.

Nu-i vorbă, secretele acestea sînt cam originale: ele se spun pare-ni-se și la gazetă, în tot cazul ele aleargă ulițele și sînt, cum zice Francezul, „secretele lui Policinelle”.

Un om de spirit zicea, apropo de această publicitate ce se dă amintirilor secrete tocmai de către cei-cre cred în oportunitatea lor: „dacă-i vorba că-i secret, — se-l știm încălțea și noi și se-l știe toată lumea”, — imitind pe Caragiali, care pune pe nu mai știu care Cațavencu al seu într'un moment de ezitare când i-se cere să iscălească o telegramă și îl face în sfîrșit să se decidă cănd aude că telegrama e anonimă: „dacă-i anonimă, — zice Cațavencu, — atunci o iscălește și eu!”

Dreptatea însă ne impune să recunoaștem cum-că tactica preconisată de cei-cre sînt de părerea că ar trebui să începem o acțiune ocultă, care se surprindă prin rezultatele și manifestările sale, poate să plece dintr'un sentiment bun.

Ni-se fac într'adevăr atâtea miserie de puterea statului și ni-se pun atâtea bețe în roate, — deși mișcarea noastră se petrece în limitele legilor, — încât nu e de mirare, că sînt și oameni de bună credință, cari cred în oportunitatea unei schimbări de tactică în acțiunile noastre.

Cu toate acestea noi n'am putut părăsi linia noastră de purtare și n'am putut adopta tactica ce ni-se recomandă.

Și — se ne lămurim:

O tactică ocultă e greu de organizat și are multe inconveniente. Lumea s'ar angaja cu anevoie într'o asemenea acțiune, spăriată totdeauna de necunoscutul ce i-ar sta înaintea. Puterea statului, la rîndul ei, s'ar crede mai îndreptățită să recurgă la presiuni și la acte de violență, pentru a reprimă ori-ce mișcare de această natură, pe care ar prezenta-o ca pe o mișcare revoluționară; așa încât s'ar face victime fără nici un folos și fără nici o trebuință. Ear' pozițiunea noastră ar fi cu atât mai slabă cu cît s'ar acredita ideea, că noi sîntem un element turburător de ordine, care nu se mulțumește a-și reclama cu energie drepturile sale, ci caută să dea loc la complicațiuni cu rezultate greu de prevăzut.

De aci nu urmează, firește, că celor mai mici mișcări ale noastre o să le dăm o publicitate, pe care însemnătatea lor nu o comportă. Nu urmează nici aceea, că nu sînt momente, când aseme-

nea acțiuni secrete se recomandă, ca o necesitate.

Nu credem însă, că, până cînd ne mai rămîne cît de puțin cîmp liber de luptă la lumina zilei, acțiunile și mișcările noastre naționale trebuie să îmbrace caracterul ocultismului. Nu credem e-a-răși, că și din alte puncte de vedere momentul e venit, pentru a se adopta această tactică în lupta noastră.

Veni-va acel moment? Nu știm și nu anticipăm; dar' de sigur pînă astăzi n'a venit.

Deci nici o schimbare de atitudine și de tactică nu e de lipsa.

Poporul trebuie să știe în fiecare moment ce voește și ce face; el trebuie să fie unitar în tendențe și în acțiuni; el trebuie să fie luminat, la lumina zilei, asupra drepturilor lui și îmbarbătat la luptă stăruitoare; și, mai presus de toate, el trebuie să se presinte ca un popor conștient de ceea-ce este, de ceea-ce voește și să iee răspunderea tuturor actelor sale.

Eată pentru-ce noi sîntem în contra ocultismului în luptă și pentru-ce preferăm francheta și lealitatea, cu tot riscul personal cu care ar fi împreunate.

Să mai adăugăm, că numai o asemenea atitudine francă și leală ne poate înălța în proprii nostri ochi și ne poate face respectați și în afară.

* * *

Dar' dacă ideea schimbării de tactică în lupta noastră, în sensul adoptării oare-cărui acțiuni oculte, o înțelegem pînă la oare-care punct, deși nu o aprobăm și deși nu o recomandăm nimînui, diplomătenia mai mult sau mai puțin reșinărească, brotismul politic, politica celor 2 bani în 3 pungi, nu le înțelegem de loc și nu le putem de loc aproba.

S'ar părea, într'adevăr, că noi, popor asuprit, care chiar din cauza aceasta se cuvine să fim un popor de entusiști și să ne apărăm drepturile pe față și cu credință, sîntem pe cale de a ne transforma într'un popor de diplomați... și încă ce fel de diplomați!

Talleyrand a spus-o cîndva, că „dacă Dumnezeu ne-a dat limbă este pentru-ca să ne ascundem cugetările”. Un Brote, de pildă, a luat drept vorbe de evanghelie cuvintele episcopului d'Autun, care dacă a fost într'adevăr un diplomat abil și a traversat victorios toate regimurile, nu e mai puțin adevărat, că a fost un om egoist, avid și fără scrupuluri și a meritat epitetul ce i-l-au dat contemporanii: „l'homme aux onze parjures”. Ear' școlarul lui Talleyrand face la rîndul seu școală, — lucru ciudat! — printre oameni cari de altmîntrelea îi sînt adversari, dar' cari găsesc, pe semne, că totuși e lucru din cale afară isteț a gîndi una și a spune alta.

Așa, mai dăunăzi „Dreptatea” recomandă cu multă scumpătate deputaților dela sinoade să se poarte peste tot cu diplomătenie. Și sfatul bun (!!) se înțelege că află răsunet: După episcopul Szabó, — à tout seigneur tout honneur! — metropolitul Miron și „Telegraful Român” par a aprecia cum se cade consiliul isteț și binevoitor al „Dreptății”.

* * *

Discursul de deschidere a sesiunii sinodului din anul acesta, rostit de metropolitul Miron, este o piesă de echilibristică de forță, ce recomandă bine calitățile acesteia ale înaltului prelat.

Acî ne vorbește despre „împregiurările mai grele și mai critice decît oricînd altă-dată pentru instituțiile noastre bisericești” și îndeamnă pe deputați „să-și dea seama de situația generală cu toată serioșitatea ce ne-o impun interesele noastre vitale și să contribuie tot ce este posibil pentru consolidarea și întărirea elementului nostru național”; — aci ne recomandă „să fim înțelepți ca șerpii și blînzi ca porumbii”.

* * *

Și e-a-răși, aci ne spune că „un mileniu întreg a avut sfînta noastră biserică să sufere mai ales în aceste părți locuite de noi, multe injurii și chiar prigoniri dela cei mai puternici”, — aci îndeamnă pe deputați sinodali „să nu dea ascultare îndemnurilor rele venite

din partea unora (adecă din partea noastră, Red. „Trib.”), cari nu-și fac seamă cu neajunsurile noastre (adecă ale bise ricei ortodoxe, Red. „Trib.”), nici cu forțele precumpenitoare ale altora (adecă ale Maghiarilor, Red. „Trib.”) și nici cu pericolele la care ne-am expune prin provocarea conflictelor fără socoteală”.

Poftim, și alegeți-vi vorba!

Și „Telegraful Român”, urmînd, firește, exemplului venit de sus, într'un cald articol caută să recorească entuziasmul celor cari s'ar fi putut crede datorii de a protesta acuma, cu privilegiul milieniului, contra celor cari ne-au injurat și ne-au prigonit de o mie de ani biserica și nația.

„Am suferit o mie de ani injurii și prigoniri de tot soiul”, — zice în esență „Telegraful Român”, — „dar' am fost voioși, le-am suportat toate și încă trăim.”

„Deci n'avem cuvinte să fim supărați în anul mileniului, ci avem din contră cuvinte să fim veseli că am putut trăi o mie de ani în acest stat”.

Adecă curat vorba: „nu-i voioie cine bate, ci-i voioie cine răbdă!” Ungurii ne-au bătut o mie de ani, noi am răbdat o mie de ani, — deci halal de densii și mai ales halal de noi! — și... trăiască mileniul nostru de suferințe!

Dacă judecăm acest limbaj din punctul de vedere al logice, el poate să se pară ciudat și absurd; dacă însă șinem seama de înalta diplomătenie ce-l inspiră, el ne apare ca foarte natural.

Într'adevăr, la mileniu faci sîrbare. Ungurii te întreabă: „Ce sîrbezi d-ta?” Și o să-le răspunzi numai decăt: „Mileniul! — ce altceva?” Ear' cînd te întreabă România: „De ce sîrbăm noi?” răspunzi românii: „Sîrbăm că am fost vrednici să suferim o mie de ani!”

Dar' și ca diplomătenie, — cu ce atît albă e cusută! Și apoi cît de nedemn lucru, și ce păcat urcios să întri în sfîntul altar, cu inima plină de duplicitate, și să minți și oamenilor și lui Dumnezeu!

Hotărît lucru, diplomătenia aceasta e o școală rea și perversă, care trebuie să fie strivită și înămolită sub disprețul nostru cel mai profund.

— Ne bucurăm noi, ne putem bucura, de mileniu, Excelență?

— Nu! — și nu-i Român, sau nu-i om de omenie și de bună credință acela, care răspunde altmîntrelea.

— Și dacă nu ne bucurăm, putem lua parte la sîrbarea lui, fie pe față, fie sub un pretext odios și ridicol totodată?

— Nu! — pe față și cu sinceritate nu ne putem exprima decăt: durerea, pe care o suferim de o mie de ani, în bunii și străbunii nostri, protestările și revolta noastră sufletească; — ear' ca să ne exprimăm o bucurie falsă și de comandă, sub un pretext, ipocrit și ridicol, e odios și necinstit pentru un popor gelos de demnitatea sa.

În lături deci cu echilibristica asta nedemnă, care se chiamă diplomătenie! Sinceritatea, — această frumoasă calitate a Românului, — se rămînă și mai departe călăuză tuturor pașilor nostri. Gînduri criminale și proiecte rușinoase noi n'avem. Noi cerem numai drepturile noastre și voim să dăm expresiune adevăratelor noastre sentimente, în toate împrejurările. Și dacă voim să ne respectăm pe noi înșine și să ne respecte și alții, atunci să vorbim cum ne e portul și să ne purtăm cum ne e vorba.

România și mileniul. Astăzi (Joi) își de-fășură dl Ionel Grădășteanu interpeleția în cauza participării Românie la mileniul unguresc. Așteptăm cu nerăbdare rezultatul.

Cuota. Precum prevestise depeșa de alaltăieri, așa s'a întîmplat: deputațiunea ungară a respins unanim nuntul deputațiunii austriece, prin care cuotele se stabilesc în proporție de 48: 52. Așa precis spun cel puțin depeșile și foile, afară de „Budapester Correspondent”, care nu folosește cuvîntul

„respins”, ci stilizează frasa cu pricină în următorul mod:

„Întreg cuprinsul renunțului ce va fi adresat deputațiunii austriece, a fost stabilit în deplina înțelegere a tuturor membrilor deputațiunii”.

Oficioasele dincoace și dincolo de Leitha mereu cîntă, că petrecările pentru reînnoirea pactului merg strună, pe cînd toate semnele arată, că greutățile se înmulțesc pe zi ce merge, dintr'o parte și din alta.

O modalitate pentru rezolvarea chestiunii naționalităților.

Aceasta nu tocmai nouă modalitate s'a slevat în ședința din 14 l. c. a parlamentului maghiar. Vorbînd deputatul Ugron Gábor în chestiunea colonisării, a avut cîtezanța a susținut următoarea teorie: Chestia colonisării este foarte importantă, căci dela o colonisațiune bună și sîrșită cu scop (!), depinde rezolvarea chestiunii naționalităților, de oare-ce este fapt constatat (?), că agitațiunile naționalităților sînt mai mari tocmai în cele mai sermane regiuni, în momentul în care vor fi colonisate Maghiari în Transilvania, va înceta și chestiunea transilvană de a mai exista! Roagă la sfîrșit pe ministrul a revizui legea despre colonisări în înțelesul indicat de dînsul.

Și această teorie riscată și desperată a fost primită cu entuziasmul din partea casei. Ministrul Darányi a promis, că după-ce se va convinge despre rezultatele colonisărilor întreprinse pînă acuma, va satisface dorințelor lui Ugron. Ah, eată — mai știi? Poate totuși încape chestiunea noastră în resortul ministrului de agricultură!! Sînt vechi palavrele șovinștilor despre socialism agrar, ce ar exista în sinul naționalităților. Dar' acestea sînt adevăratele concepte despre rezolvarea unei mișcări de natura socialismului agrar? Smințite concepte.

Cronică politică.

(Căleșoria cancelarului). Două zile înainte de sosirea împăratului Wilhelm II. la Veneția, adecă la 9 Aprilie, Nordd. „Allg. Zeitung” surprinse lumea cu următorul nevinovat entrefilet:

„Cancelarul imperiului, principele Hohenlohe, a însoțit pe consoarta sa la Paris, unde el petrece de cîteva zile, incognito. Caracterul pe deplin privat al petrecerii lui în Paris exclude visite oficiale...”

A doua zi, 10 Aprilie, Agence Havas, care, precum este știut, renunță la orice subsidu dela stat, cu condiția, că ea singură să capete primele știri deadreptul dela guvern, publică următoarea notiță:

„În cercurile franceze se admite, că căleșoria cancelarului german, principelui Hohenlohe la Paris, stă în legătură cu abaterile posibile, a politicii Germaniei în chestiunea egipteană. Se crede că Germania a ajuns la priceperea, că expediția anglo-egipteană la Dongola nu va mai avea de acuma înainte nici un folos pentru Italia, în urma evacuării fortăreței Kassala, ce este a se considera ca probabilă; de aceea se și gîndește (Germania) la a se înțelege cu Franța și Rusia, precum se întîmplase aceasta în anul trecut cu ocazia conflictului chino-japonez. Nu se știe, dacă cancelarul german a făcut vizită ministrului nostru de externe, Bourgeois; dar' se crede, că i-a trimis indicii în această privință prin ambasadorul german în Paris, contele Münster. Se consideră drept lucru demn de atențiune, că sosirea principelui Hohenlohe în Paris coincide cu hotărîrea ministrului nostru de resbel Cavaignac, de a renunța la căleșoria sa la Belfort (unde era să se-țină o sîrbare comemorativă, la care obi inuase a veni și Francezii din Elzas-Loaringia. Red. „Tribunei”); este cu putință, că s'a voit (din partea guvernului) să se evite o manifestație patriotică la granița germană pe timpul petrecerii cancelarului german în Paris”.

Aceste informațiuni n'au fost pînă azi desmînjite de nici o parte; din contră „Figaro” a publicat la 11 Aprilie știrea, că Hohenlohe a avut la 9 Aprilie seara înaltăre într'o casă particulară cu dl Bourgeois, ministrul-preșident și ministrul de externe al Francei.

„Vossische” a adău o desmînjire slăbuță a acestei știri, zicînd, că Hohenlohe s'a dus la Paris, parte la dentistul seu, parte pentru afaceri de moștenire, dar' „Figaro” dela 13 Aprilie o menține cu toată hotărîrea.

La 13 Aprilie, cu o zi înainte de sosirea împăratului, cancelarul a ajuns la Viena.

(Wilhelm II. la Viena). Precum am zis ieri, împăratul Germaniei, cu soția și doi fii ai sei, au sosit, alaltăieri, Marți, între 10—11 ore înainte de amiază, la Viena. Ambasadorul Germaniei în Viena, contele Eulenburg, care era de față la înălțuirea din Veneția, încă a sosit cu trenul împăratește; deasemenea și ambasadorul german la Roma, contele Bülow.

Primirea suveranilor în capitala Austriei a fost, bine înțeles, nu se poate mai splendidă; la gară așteptau, afară de M. Sa împăratul, 7 Archiduci și 2 Archiducese, dintre care una, Maria Iosefa, înlocuia pe M. Sa Elisabeta, care se află acum pe insula Corfu, în palatul seu feerie Achilleon. Cei doi împărați s'au sărutat de 3 ori și pe urmă, scoate la iveală oficiosul, „încodată”. Ajungînd în Burg, printre cei-ce așteptau în sala de prezentare, era și pașa dela Bistrița-Năsăud, poreclit și Băneli, în haine de gală ungurești; alături cu el stătea ministrul a latere Josika. Cătră contele Badenii a zis împăratul: „Îmi pare foarte bine a te cunoaște!”

După amiază, între 4—5 ore, ambii miniștri-preșidenți au fost primiți în audiență de către împăratul, după-ce acesta s'a întors dela cripta unde zace prințul de coroană Rudolf, pe al cărui sarcofag împăratul german a depus o bogată coroană de flori scumpe, mare de 2 metri în diametru.

Se înțelege, foile vieneze nu vorbesec de altceva, decăt despre visita și însemnătatea ei, atît în descrieri nesfîrșite despre ori-ce amănunt al petrecerii familiei imperiale, cît și în articli de fond.

Vom avea privilegiu a da o spicuire a apretierilor asupra acestei întîmplări importante.

O nouă reuniune învățătorească.

(Correspondență particulară a „Tribunei”).

De sub Vlădeasa, 2 Aprilie a. c.

(Urmare și fina.)

„A învăța, a lumina și a-l conduce pe om la școlul seu final, la acel bun suprem, pe care noi muritorii îl numim fericire eternă și pe care aici pe pămînt înzadar o căutăm, căci aceea e dincolo de mormînt; nu numai că nu este lucru ușor, ci din contră, e foarte greu. E greu, pentru că calea ce duce la școlul final al omului e puțin umblată, e încreșcată cu nescări spini, cari se numesc: ispite, pasiuni, vîșii etc.; e greu, pentru că omul dela natură este aplicat spre acelea, și el însuși este chemat a-și curăți calea de vîșii și a-și-o pardosi cu virtuți nobile”.

„Chemarea și datorința de a-l ajuta pe om în aceasta a sa grea misiune, de a-l iniția în construirea căii ce duce la fericire, ne incumbă nouă învățătorilor și această datorință din motivele indigitate e și mai grea. Dacă ne-am angajat însă a îndeplini un atare lucru greu; dacă ne place a ne mîndri cu acelea frumoase epitețe, de: învățători, lumiaători etc.; dacă ca unii ce am intrat în serviciul scumpei noastre națiuni și a binelui de obște, — voim să corespundem pe deplin numelui și chemării noastre, trebuie să șinem seamă de proverbul: „De voești să înveți pe alții, începe mai întîiu dela tine!” Trebuie să ne învățăm pe noi înșine, căci numai așa vom fi capabili de a învăța pe alții. Dacă voim să răspîndim lumina, trebuie să dispunem de ea; ear' dacă voim a conduce pe alții, trebuie să știm, să cunoaștem calea, și în fine, dacă ca custozii ai credinței, limbii, datinelor, tradițiunilor și așezămîntelor noastre străbune, am pășit pe arena de luptă, atunci pe lângă știință și alte virtuți nobile, trebuie să aprindem în inimile noastre și focul cel sacru al credinței și iubirii de neam și patrie, apoi înarmați cu zel, abnegațiune și perseveranță, cu simțul de datorință, să pășim înainte cu curajul înăscut înău Român, și delăturînd lutunerecul secular al oarbești neștiințe, lumină să răspîndim, căci numai așa vom pute corespunde pe deplin chemării noastre, numelui ce purtăm, și numai așa ne vom face demni de numele glorioșilor nostri străbuni. Astăzi în aceste timpuri critice, viitorul fericit și existența neamului nostru românesc ca atare, în parte depinde și dela activitatea, chibzuiala, purtarea și ținuta noastră deamă, prin ur-

ALBUM MILLENAR.

mare tot dela noi depinde și aceea, ca urmașii nostri, posteritatea: laudă și recunoștință, ori dispreț și blăstăm să depună pe mormintele noastre. Drept aceea nu ne mulțumim numai cu frage, ci se și muicim, căci după Diogene — aceea, cari predică idei sublimă, însă nu le urmăresc, sînt asemenea unor instrumente musicale, cari dau celea mai frumoase și mai plăcute tonuri, însă nu au simțiment pentru ele.

„Domnilor! Așa a zis poetul: Românul nu vesește câmpuri fără flori, Zile lungi și triste fără sărbători!“ — Și știți, când va avea Românul o atare sărbătoare, de care a visat poetul? — Atunci, când cei sărbătoriți vor fi noi, „dascălii“ românești, atunci, când de pe buzele fiecărui Român binesimțitor, se vor auzi zicându-se memorabilele cuvinte: „Dascălii nostri au raportat învingerea“.

„Venii dar, iubii colegi, se punem umăr la umăr; venii, și cu puteri unite se preparăm scumpei noastre națiuni o atare sărbătoare, ca și care a visat poetul, la care se se fatindă o horă de colo... până colo... și la care se participe și cele șapte zine surori din povești — despre cari fmi poveștea mie mama, când eram prunc — imbrătoșându-se ear' cu drag una pe alta, spre cea mai mare bucurie a mamei lor iubitoare“.

„Dorind, ca Dumnezeu popoarelor să-și reverse darul seu peste lucrările noastre și activitatea noastră să servească spre binele sf. biserici, a scumpei noastre națiuni și a patriei iubite, declar ședința adunării generale de azi de închisă“.

După închiderea adunării urmează banchetul, în decursul căruia s'au ținut mai multe toaste din partea dlor: D. N. Zah, E. Mocian, G. Labo și N. Maier. S'au cântat frumoasele poezii: „Sus opincă“ de mai multe ori, „România mamă dulce“, „Cântecul tricolorului“ ș. a., ear' dl E. Mocian ne-a delectat cu o frumoasă doină populară.

Finindu-se și banchetul, a mers fiecare la ale sale, ducând cu sine multe impresiuni plăcute și cu firma convingere, că tinera noastră reuniune, deși abia acum i-sa dat naștere, totuși va înflori și își va ajunge mărșălul seu scop, numai energie și curaj să avem, căci acestea sînt armele cele mai puternice — de cari inimicul trebuie să țină cont — cu ajutorul cărora sperăm, că bunul D-zeu ne va ajuta la realizarea dorințelor noastre.

Munteanu.

Tinerii bucureșteni la noi.

Sibiu, 16 Aprilie.

Membrii comitetului național studențesc din București, cari au reprezentat tinerimea universitară din capitala regatului român la jubileul „României-June“ — s'au abătut, la reînnoirea spre țeară, aici la Sibiu, unde de alaltăieri sînt obiectul atențiunii Românilor sibieni.

Am promis raport detaliat despre petrecerea la noi a acestor iubii oaspeți. Eată acum raportul.

Sosirea.

Tinerii bucureșteni au sosit Marți după amiază, la 1 oră și jumătate, dela Viena. Avisați printr-o depeșă, tinerii sibieni au emis întru întâmpinarea lor o deputație de trei, care i-a primit și binevenit la gară.

Etalându-se la „Împăratul Romanilor“, primul gînd al tinerilor bucureșteni a fost să se prezenteze dlui Dr. Rațiu, presidentului comitetului național.

Recepțiunea la president.

Marți la 5 ore d. am. cei șese simpatici reprezentanți ai tinerimii universitare din București au fost primiți de Dr. Rațiu, în locuința sa, (Villa Bielz).

Di G. D. Spineanu, presidentul comitetului național studențesc, a salutată pe Dr. Rațiu în numele universităților din București prin cuvinte foarte călduroase.

Di Vas. Al. Miculescu, printr'un pîrînzător discurs a exprimat admirația ce tinerimea păstrează Drului Rațiu pentru tinuta sa hotărîtă și energică în decursul ne-fastei crize, și i-sa exprimat dorința și convingerea, că mîntuindu-se prin tinuta presidentului chestiunea națională în cel mai greu moment, ea va lua acum un nou avînt, după-acei ochii tuturor s'au deschis și au văzut, cine sînt sinceri amici, și cine dușmanii ascunși.

După o întreținere amicală, care a durat aproape un cîas, reprezentanții tinerimii s'au retras, plini de admirație pentru neînfrîntul nostru president.

Seara a fost o prea frumoasă cină comună, despre care raportul nostru ne scrie următoarele:

La „Împăratul Romanilor“.

— 15 Aprilie.

Aseară la orele 7, se dete în onoarea iubitorilor frați bucureșteni o frumoasă petrecere.

Era de față un imponent număr de tineri români din Sibiu, între cari și vre-o cîțiva universitari pestani. Nu se convocase din partea nimănui tinerimea, de oare-ce cu toții credeam, că frații din București vor fi prea ostentivi de lungă călătorie prin Pesta, Viena, Gratz și Lugoj; tîneam deci a arangia această petrecere pe seara zilei a doua. Și totuși *instinctiv* ne adunăm o mulțime de tineri.

De mult, foarte de mult nu s'a mai văzut o așa fermecătoare petrecere în străvechiul Sibiu, martorul atîtor însușite conferențe naționale și memorabile acțiuni politice românești....

La început universitarii bucureșteni, domnii G. D. Spineanu, rigor. med., Vasile Al. Miculescu, st. la matem., M. N. Teodorescu, st. în literă, Ioan Anca, st. la farm., Alexandru A. Ciura, st. la drept și Vasile C. Popovici, st. la drept, împreună cu alți cîțiva domni se aflau „concentrați“ în giurul unei mîitele mese în „patru unghiri“.

Numărul tinerilor prezenți însă crescî „tot mai tare și mai tare“...

Construim câteva mese în formă de „T“... (tărie)... Zadarnic... Tot nu era de ajuns. În sfîrșit, construiți de împregiurări „grave“, deterăm ultima formă meselor, forma unui imponent „U“ (unire)... Și se începu o plăcută veselie... Ne simțiam cu toții așa de bine... Deodată... o surprindere nesper de însuflețitoare... Înalt și impunător intră în sală venerabilul president al partidului național, dl Dr. Ioan Rațiu, însoțit de gentila d-sale fiică, domnișoara Felicia și de simpatica-i cumnată, domnișoara Orghidan... Ochii tuturor se ațintiră radioși de bucurie asupra-le.

Salve de aclamațiuni și aplause erupseră la adresa distinșilor oaspeți. Era un entuziasm fără seamăn... Aleșii oaspeți fură conduși în fruntea mesei și petrecerea cea mai animată se inaugură.

Începu interesanta serie a toastelor.

Di Dr. Elie Dăianu, salută în călduroase cuvinte pe frații bucureșteni, asigurându-i pentru totdeauna de cea mai intimă dragoste a obștei românești de dincoace de Carpați.

Viforoase aplause urmărară la adresa universitarilor de peste munți.

Dlul Dr. Dăianu îi răspunse cu același entuziasm și din aceeași nobilă pornire dl Vasile Al. Miculescu, toastînd pentru cel mai falnic și mai neclintit luptător național, pentru dl Dr. Ioan Rațiu.

Aclamațiuni nesfîrșite erupseră la amintirea venerabilului president.

Di Ilariu Banciu execută apoi o frumoasă cântare românească, potențînd mult buna dispoziție a comensurilor.

Veselia ajunsese la culme, când cunoscutul tenorist, dl Vasile Popovici, cîntă mai multe doioase doine românești. Îl ascultam cu toții muți de admirațiune și pîtrunși de o intimă emoțiune. Di Popovici e un talent musical de prima ordine, avînd o voce negrăit de dulce și melodioasă...

Mai potolindu-se încetă entuziasmul strînit de frumoasele doine, luă cuvîntul tînărul universitar Ioan Scurtu. Amînti admirabila coincidență, că alături de venerabilul șef al comitetului și partidului național de dincoace, se află presidentul comitetului național al universităților române de dincolo; la dreapta bătrînului luptător, stă unul tînăr... În sfîrșit încheie, ridicînd păharul pentru cel mai conștiinț între luptătorii conștiinței, pentru cel mai fruntaș între fruntași, pentru dl Dr. Rațiu, accentuînd că tinerimea urma-va și în viitor pururea sincer și devotat pe luptătorii de frunte în acțiunile energice ce se pregătesc contra milleniului, cum și în luptele avîntate intransigente, ce vor urma...

Ovațiuni înălțătoare la a resa veteranului luptător fură răspunsul acestor cuvinte. Mișcat profund de dragostea nemărginită, dovedită și de astă-dată față cu d-sa, dl Dr. Ioan Rațiu, răspunse într'un elasic discurs memorabil, în care susținu, temeinic pe argumente de cea mai convingătoare putere, că tinerimea română a fost și e cea mai curajoasă falangă a luptei naționale și-și ridică păharul în onoarea ei.

Aceleași calde aclamații, ca și mai înainte urmărară la adresa presidentului.

După aceste dl Al. A. Ciura rostî o frumoasă vorbire despre chestiunea națională, ear' dl M. N. Teodorescu declară peste așteptare de succes și cu nesperă pricepere anecdota de T. D. Speranță „Potcoava Țigănilui“, care produse imens haz.

Urmară apoi din nou câteva plăcute toaste, bogate în sentimente nobile și idei alese, între cari amintesc: apelul călduros către frații bucureșteni, că reînturnându-se în regat, să lămurească din temelie lumea românească asupra adevăratelor stări din sinul partidului nostru național, să redeștepte vechiul entuziasm și se lucre cu tot mai crescînd zel pentru cauza națională!

Simpaticul president al universităților de dincolo, dl Spineanu, într'o vorbire avîntată accentuă, că tinerimea universitară din România, ca și în trecut, așa și de acîncolo își va și pe deplin face datoria!

Fiind timpul înaintat, bătrînul luptător, dl Dr. Rațiu, însoțit de fiică și cumnată d-sale, se despărți de noi, urmat de aclamațiile nesfîrșite ale celor de față...

Ear' tinerii continuă și mai animat petrecerea sub energica conducere a înfatisabililor presidenți Dr. Dăianu și Dr. Spineanu...

...Era noaptea tîrziu când ne împrăștiară cu toții pe acasă, ducînd cu noi cele mai plăcute și neuitate amintiri...

Ieri tinerii bucureșteni au cercetat ce e mai de văzut în Sibiu. Mai ales la școala de fete a „Asociațiunii“ au petrecut mult, privind cu interes întreg internatul.

Seara, invitați la cină la Dr. Rațiu, au petrecut până la 11 ore. Reînțorși la „Împăratul Romanilor“ au găsit acolo o mulțime de tineri, cari îi așteptau cu dor.

S'a făcut îndată o nouă convenire, plăcută și viaoie. Petrecerea a fost cît se poate mai animată, de cîntece, declamații și vorbiri frumoase. Tocmai pe când decurgea mai înfocată petrecerea, ne-a surprins cu sosirea d-sale, deputatul sinodal, dl August A. Nicăară, sub al cărui *presidiu* ne-am simțit foarte bine. Ba s'au început și niște discuțiuni interesante politice, cu cari vremea a trecut ca o clipă, așa, că erau orele tîrziu, când ne-am despărțit pe la lăcășurile noastre.

Măne dimineață, iubii nostri oaspeți, vor pleca la București.

Ascanio.

Libertatea ungurească.

Astăzi la 9 ore s'a început în *Alba-Iulia* pertractarea unui nou proces politic. Pe banca acusaților stau 19 (nouăsprezece!) Români, cari mîne probabil toți vor fi — osândiți.

Tot astăzi se pertractează la Timișoara marele proces de presă intentat „Dreptății“.

Eată un privilegiu se primim puțin în giur, pentru a vedea roadele binecuvîntate ale libertății ungurești — millenare.

Un monstruos proces de presă.

— Procesul „Dreptății“ din Timișoara. —

De abia intrat în al treilea an al vieții, ziarul „Dreptatea“ are deja al doilea proces de presă, tot așa de monstruos decît cel dintîiu.

În primul ei proces erau incriminați nu mai puțin decît 25 de articoli, pentru cari dl Dr. V. Branscu suferă și azi temnița din Vaț.

În acesta al doilea proces sînt incriminați șeptesprezece articoli. (17). Dar' în aceasta stă monstruositatea procesului. Unic în felul seu devine acest proces prin împregiurarea, că tribunalul a dispus un *curator*, care se face rolul acusatului, de oare-ce adevăratul acusat, fostul redactor responsabil Dr. George Candrea, lipsește din țeară.

Eată ce scrie însași „Dreptatea“ despre acest proces:

„Incriminați sînt de tot 11 articoli publicați în anul trecut în „Dreptatea“ și 6 articoli în „Foaia de Duminecă“, și anume:

I. Următorii articoli apăruiți în „Dreptatea“:

Articolii publicați în nr. 51: „15 Martie“; 56: „Monumentul lui Iancu“; 62: „Școala lor“; 66: „Ordinul ministrului Perczel“; 73: „Patimile noastre“; 80: „Quousque tandem“; 82: „Sărbarea milleniului“; 87: „Repriviri“; 99: „315 Maiu“; 112: „Comersul studenților“; și în nr. 116: „O nouă brutalitate“.

II. Următorii articoli apăruiți în „Foaia de Duminecă“:

Nr. 9: „Bate-voiu păstorul etc.“; 11: „Ovreișmul în mijlocul poporului“; 14: „Plîng Români“ (poezie); 15: „La Rosali“, „Doina nouă“ și „Procesul țeranului Dorda“.

În decursul investigații, dl fost redactor Dr. G. Candrea, s'a recunoscut ca autorul tuturor articolelor incriminați — afară de poeziile din nr.ii 14 și 15 ai „F. de Dum.“, al cărui autor Ioan Roșu (în restimp a răposat), — și a primit responsabilitatea. Fiindcă investigația s'a trîgînat mult, dl Candrea în restimp pe neașteptate și-a dat demisiunea dela redacțiune și s'a dus în România, unde, precum se zice, fusese angajat mai de mult la o catedră de profesor, și a părăsit Timișoara și redacțiunea înainte de ce i-s'ar fi înmănat citația pentru pertractarea finală.

„Sînt mai multe casuri deasemenea, în cari d-nii procurori — fiindcă citația nu s'a putut înmăna acusatului — au sîstat ulterioara procedură și pertractarea finală. De astă-dată însă nu s'a făcut așa, ci dl Candrea fu citat pe cale jurnalistică — în moștorul oficial „Budapesti Közlöny“ — cu observarea, că dacă la ziua pertractării (16 Aprilie) nu se va prezenta în persoană sau prin apărător, atunci pertractarea se va ține în absența sa, cu intervenirea unui curator numit din partea tribunalului în persoana dlui avocat de aici Kornis Géza. (N'avam dreptul a combate actul cu numirea curatorului în persoana aleasă, dar' observăm, că în Timișoara există și advocați români, cari cetesc foile noastre, și la tot cazul mai orientări ar fi în cauza română.)

Acusele (4 la nr.) susținute de dl procuror reg. din loc Elek Gossdu, învinuesc în 12 casuri: pentru agitațiune în contra *naționalității*; în 8 casuri: agitațiune în contra *autorităților*, ear' într'un cas (nr. 11 „F. d. D.“) delictul de *calumniare* asupra notarului comunal din Ietar, Auscher“.

Reflexiunile unui osândit.

Alba-Iulia, 12 Aprilie 1896.

Onorată Redacțiune!

Asuprurile și goana contra Românilor nu mai are sfîrșit și primăvara anului millenar la tribunalul regesc din Alba-Iulia și-a avut adevărate orgii în persecuțiune și aplicări de pedepse nebasate în lege. Tot ce face Românul, când cîntă, când vorbește și când își dovedește alipirea de datinele sale și iubirea către bărbății sei luptători, aceea e criminal lucru în ochii șovinștilor, deci toți aceia Români se trimit la temniță.

Joia trecută au avut se stee înaintea legii preotul Ioan Stanca din Vurpăr cu învătătorul seu, pentru-că sub decursul procesului Memorandului și ei au fost compus o adresă de aderență către comitetul național, însă până a nu apuca se o trimită i-s'au confiscat de către pretorul cercual. Pentru astă faptă preotul fu dejudecat la 6 *septemăni* și învătătorul la 4 *septemăni*.

După amezai, tot în aceea zi, a fost judecat preotul din Henig, *Munteanu*, cu învătătorul seu, pentru-că în comuna Henig pruncii dela școală au cîntat doina lui Lucaci. Și s'au dictat destul de grea pedeapsă. În *septemăna* următoare vine la rînd învătătorul din Ciora cu o grămadă de acușări din popor, sub acușă de agitație.

Dacă tribunalul publică aceste bazaconii a justiției maghiare, jurnaliștii maghiari strigă ca din gura șerpelui. Așa ceva pății eu, după-ce se publicase reflexiunile mele asupra procesului nostru, dejudecat aici la 7 Martie a. e. contra advocatului R. Patia și a celorlalți 41 de Români din Alba-Iulia și giur. S'a năpustit fîcica șovinștii din Aiud, numită „Közérdek“ asupra „Tribunei“ și asupra corespondenței mele. Se mira, că cum am putut eu face o asemănare între cultul kossuthist și demonstrația Românilor din 27 Maiu 1894, numind pe cea din urmă scandal de al lui Patia și-și exprimă indignarea, că atari corespondențe se pot publica în coloanele „Tribunei“.

Adecă Români făcură scandal, când în ordine bună întîmpinară pe iubitul lor martir dejudecat de adversarii neamului nostru în Cluj. Noi nici un scandal nu am făcut atunci, dar' știm, că organele poliției și ale gendarmeriei au vîrsat atunci sânge nevinovat, au călcat cu violență în domiciliul advocatului Patia, pe care l-au maltratat și sîgrumat în propria sa curte, și numai intervenirii Românilor avu să mulțumească scăparea sa din mîinile sîbrilor. Un gendarm a voit să-l împuște în pragul locuinței sale, dela care rea voință l-a împedecat numai strigătul lui George Mișaiu, pe care apoi îl și judecă pentru întrepunerea lui. Aceste sînt fapte dovedite prin fasioi, jurate de martori și totuși acestor oameni brutali nu li-se aplică pedeapsa legii.

Cum se numim noi această purtare a organelor puse pentru susținerea ordinei publice, dacă Români au făcut scandal prin aclamarea lui Patia?

Cel mai mare scandal însă l-a făcut atunci primăria orașului, care sub pretext fals al alarmat întreaga garnisoană a fortăreței contra Românilor și când colo trebuî milicia ces. și reg. să scutească pe advocatul Patia contra haitei jidano-maghiare, care-l amenința în esea lui proprie, i-sa dat spre scutîntă pentru întreaga noapte o companie de soldați, spre năcazul magyaro-jidanilor, cari rămăseră rușinați, aflați fiind de mincinoși.

„Közérdek“ și alte foi maghiare ar face mai bine, dacă ar publica această faptă în coloanele lor, spre informațiunea publicului maghiar, ca să se știe, cît de putredă e administrația la noi, și cît de cunoască pe cei cari fac vrajbă între națiunile conlocuitoare și propagă ura.

Ioșif Sibian,
osândit politic.

„Libertatea cuvîntului“

— Români apără libertatea cuvîntului contra Maghiarilor. —

Guvernul actual al Ungariei, spre mai bună ilustrare a libertății millenare, a pus la cale comitatele, ca ele să ceară dela legislația restrîngerea libertății cuvîntului în parlament. Este comitatul Șopron, care i-sa însușit odiosul rol de a face această rușinoasă campanie în contra libertății. Acest comitat a dat circulațiune către toate celelalte comitate invitându-le ca să ceară dela dietă restrîngerea libertății cuvîntului.

Această circulațiune a venit la desbatere și în congregațiunea comitatului *Arad*, și eată cum s'a pertractat, după raportul „Dreptății“:

„După ce din amîndouă taberele (maghiare — Red. „Tribunei“) s'a discutat viu adresa cu pricina, accentuându-se mereu *libertatea cuvîntului și libertatea acțiunii* parlamentare, se scoală *Mihail Veliciu*. Abia a pronunțat frasa „onorată congregațiune“, când deodată din toate părțile resună „halljuk magyarul!“ „nem értjük!“ „ell!“ „Veliciu însă nu se lasă terorizat, ci cu vocea-i stentorică se adresează către protestători în limba lor:

„Cum, d-voastră mereu accentuați libertatea cuvîntului, și când cineva basat pe legea care îi dă drept de a cuvînta în limba majorității comitatului, vrea să vor-

bească, d-voastră nu mai voiți să știți de libertatea cuvîntului? Acestea sînt principiile d-voastre?“

Lărmuitorii au tăcut, ear' Veliciu a continuat românește argumentînd cam pe cum urmează.

„Dacă e ca să vă spun cari sînt vederile mele și peste tot ale noastre, Românilor d-n această țeară în privința libertății cuvîntului ce accentuează mereu opoziția, și în privința „libertății acțiunii“ ce pretinde adresa din Șopron, că se împedecă prin obstructionismul din parlament: noi față de parlamentul actual, în care n'avam nici un deputat național, sîntem în contralibertății cuvîntului, căci pentru noi nimic bun nu se vorbește acolo. Cât pentru acțiunea parlamentară și în special a guvernului, am dori, ca aceea să fie cu totul tot paralizată și împedecată: căci nici un bine nu face, de care și națiunea noastră se fie pîrtase.

Noi însă, cari vecinic pentru libertate, pentru ascultarea plîngerilor poporului luptăm, considerăm chestiunea din un punct de vedere mai înalt al politice, al moralei și al dreptului. Noi nu putem sprîgîn aceia pornire, ca guvernul să se deie în mîna o putere despotică, de a pute înăbuși glasul celui neîndreptățit, ca acela să nu ajungă a fi auzit de lumea cultă, unde libertatea nu e încăușată pentru unii și monopolizată pentru alții, ca la noi. Guvernul, dacă prin forța de care dispune comite fărădelegi, să avem noi cei asupriți măcar mîngăierea de a ne pute plînge, să resune cît mai departe. Din acest motiv sînt în contra adresei de Șopron“.

Adresa la votare a căzut; astfel opoziția a învins numai grație voturilor românești“.

Sinoadele bisericii gr.-ort. române.

„Românul și legea sa“.

Nota caracteristică a cuvîntării, prin care S. S. episcopul Aradului a deschis sinodul diecesan din Eștan, este accentuarea simțului religios și a chemării marelui a preotului în cultivarea acestui simț. Prea frumos, decît eată ce scrie „Dreptatea“, raportînd despre *ședința festivă* a tinerimii seminariale din Arad:

„Regretăm, că punctul al 8-lea din program „Românul și legea sa“, frumoasa lucrare a inteligentului tînăr teolog George Ciuhand, nu a putut fi cetită în ședință. Acest punct a fost eliminat de directorul societății (dl director seminarial Aug. Hamsea. Red. „Tribunei“) pe motiv, că operatul fiind *prelucrat în spirit românesc și în toată plasticitatea sa compromite institutul*. Auzi! o lucrare bună românească produsă de un membru și cetită în ședința festivă a societății, ar compromite institutul!“

„Informațiunile ce le primim referitoriu la această împregiurare, nu le publicăm. Am oori însă, că în viitor elevii institutului, respective membrii societății să se lase liberi și nepresionați ori neîmpedecați în activitatea lor, ca rîvna să nu se înădușească și disgestul să nu ocupe loc“.

Casul e așa de caracteristic pentru vederile unor oameni fruntași ai bisericii noastre, încît nu-l putem trece cu vederea. El vine foarte apropos de tema accentuată în cuvîntarea de deschidere a episcopului Meștanu.

Cum stă lucrul nu știm, dar' dacă și „Dreptatea“ se miră așa de mult de această procedură, trebuie să presupunem, că este foarte grav. De aceea ar trebui publicat cu toate detaliurile sale.

Dacă clericilor tineri li-se oprește a scrie și a vorbi despre religione în raport cu poporul românesc, atunci cum putem aștepta cultivarea simțului religios?

Să recunoaștem, că dacă timpurile sînt grele, foarte mult se datorește chiar oamenilor nostri chemați a delătura relele.

Sinodul archidieceșan.

Sedința a IV-a.

Sibiu, 15 Aprilie n.

Ședința se deschide la orele 10^{1/2}, a. m. President Ex. S. metropolit. Se citește procesul verbal și se verifică pe lângă unele observări mai puțin însemnate.

Înresidul anunță sinodului, că domnul Dr. I. Ivan, advocat în Mediaș, își cere concediu pe 5 zile. Se acordă.

Se citește apoi novele acte incurse la president și se împart comisiunilor.

Declarațiune.

Subscribul am știre pozitivă, că Susana Florea și fiică-sa **Ana**, locuitoare în Sibiu, au ținut a mă ponegi înaintea multora și îndeosebi înaintea unor persoane, a căror convingere asupra-mi mie nu-mi este indiferentă. — În fața acestor reușcioase uneltiri muieresti țin a declara, că domniile lor nu sînt tocmai atât de nevinovate cum vor să treacă, ci tocmai **invers**.

1. Doamna (?) Susana Florea, pentru de a-și pute mări pe fiică-sa, fostă învățătoare în Voila, s'a folosit de cele mai mârșave mijloace: s'a dat de **soție de major în pensiu** înaintea mea, ba a avut cutanța a se numi în biletele în cari a fost anunțată cunun'ia mea cu fiică ei, veduva Susana Florea născută „**Neagot**”. D-na (?) Florea nu a fost nici-odată soție de major, ci servitoare în Sibiu și știe D-zeu cine a înzestrat-o cu dragălașa-i fiică. Eu, **durere**, numai după căsătoria mea am avut privilegiu se aflu și să mă conving cu ce **flori** mi-am făcut de lucru și în ce familie de cînte am ajuns.

2. Fata dinsei fi seamănă ca ou cu ou. — O știe dinse bine de pe timpul cînd era învățătoare în Voila, cînd propaga moralitatea în felul acela, că ascundea la dinse pe cavalerul ce-i făcea dese vizite.

Eată, cine sînt ființele cari bîrfesc în contra mea. Împregurările m'au constrîns a lăsa la o parte ori-ce considerație și în interesul adevărului se fac aceste desvîliri, declarînd pe numitele **Doamne (?) incapabile** de a ofensa pe cineva.

Decamdată atîta!

Cupșeni, în 2 Aprilie 1896.

[1892] 1-1

Ioan Cupșa.

Făină roșie I-ma.

Cel mai bun nutremînt pentru porci și vite.
50 chgr. fără sac fl. 2.10,

pentru revînzători,

b/500—1000 chilogrami franco sac
per 100 chgr. fl. 4.15.

recomandă [1052] 7—10

Joh. Mich. Klein,
Rosenanger nr. 9,
(vis-à-vis de tîrgul peștilor).

Casa

din **Strada Orfanilor nr. 2**,
(Weisengasse) este de vîndut cu preț
convenabil. [1240] 2-2

Deslușiri mai deaproape a se căuta acolo.

La „**Institutul Tipografic**” în
Sibiu se află de vînzare:

Portretul domnului
Dr. IOAN RAȚIU.
Cu 50 cr.

Portretul domnului
Dr. V. LUCACIU.
În mărime de 38×28 cm.
Cu 50 cr.

TABLOUL
„**CONFERENȚEI NAȚIONALE**”.
În mărime 33×50 cm.
Cu preț de fl. 1.60, ear' cu trimiterea prin
poștă fl. 1.70.

Tabloul condamnaților
în
PROCESUL MEMORANDULUI.
Cu 3 fl.

Românii la Dobrițin
12 Noemvrie 1892.
Preț 1 fl. v. a.

TABLOUL
CONDAMNAȚILOR POLITICI
PENTRU CAUSA ROMÂNĂ.
Preț 2 fl.

PICĂTURI DE STOMAC MARIA-ZELL.

de un efect excelent la morburile de stomac,
un medicament indispensabil
de casă și popular demult cu-
noscut la

lipsă de apetit, slăbirea stomacului, re-
suflare, amiros greu, blesare, rigăeală
acră, colică, arsuri în gît, producere
peste măsură de flegmă, galbinare, greață
și vomare, cărcei de stomac, scaun tare
și constipațiune.

Și la dureri de cap, încălcarea peste
măsură a stomacului cu mîncări și beu-
turi, la limbrici morburile de ficat și
hămoroidale un remediu vindecător
probat. La morburile numite, picăturile de
stomac Maria Zell s'au dovedit de mulți
ani ca cele mai bune, ceea-ce confirmă
sute de atestate. Prețul unei sticle dim-
preună cu îndrumarea cum să se folo-
sească 40 cr., sticlă dublă 70 cr. Expe-
diție centrală prin apotecarul Carol Brady
Kremsier (Moravia). Cumpărătorii sînt
rugați a fi cu precauțiune la marca și
subscriere. Să se considere ca veritabile
numai astfel de picături, pe al căror
embalage e lipită o fașie verde cu cu-
vintele: „Garantez veritabilitatea”.

Această fașie e provăzută și cu iscă-
litura mea. [3160] 20—35

Picăturile de stomac Maria-Zell
veritabile se află în Sibiu: Farmacia
K. Müller, farmacia **I. C. Molnar**,
farmacia **Aug. Teutsch**; Făgăraș:
farmacia **Pildner**; Sighișoara: far-
macia **F. Folbert**, farmacia **I. H.**
Weber; Mercurea: farmacia **Alb.**
Zink; Cohalm: farm. erez. **S. Na-**
gelschmidt, **E. Wolf**; Sebeșul-să-
sesc: farm. **I. C. Reinhardt**.

Pianuri durabile și de un sunet nobil cu mecanism de prima
calitate, precum o pretinde gustul bun al inteligenței, se află după cele mai
plăcute modeluri în [1254] 1—30

I-a prăvălie transilvană de pianuri și harmonii

a lui

Victor v. Heldenberg,
Sibiu, Strada Morii numărul 12.

sînt reprezentate exclusiv firmele cele mai renumite și mai probate:

Ludwig Bösendorfer, } constructori ces. reg. de pianuri.
J. M. Schweighofer fil, }

Fritz und Sohn, Hoffmann, liferantul camerier al Alteței-Sale Archi-
ducelui Carol Ludovic, Troksch, Rösler (Dresda), Blüthner (Lipsca)

Garanție perpetuă pentru construcțiuni bune.

Prețuri modeste.

Institut tipografic în Sibiu.

A ășit de sub tipar și se află de vîndare la Institutul
Tipografic în Sibiu

MEMORIALUL

arhiepiscopului și metropolitului

Andrei baron de Șaguna

sau

luptele naționale-politice ale Românilor

1846—1873

de

NICOLAE POPEA,

archimandrit-vicar arhiepiscopesc.

Tomul I.

Preț 1 fl. 30 cr.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic în Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit
de cuverte, cerneală, recușite de scris,
ceară de pecetluit etc.

Comande din afară
se efectuesc repede.

Bilete de vizită
după plac și cerere

Mare deposit
de hîrtie de scris și concept, precum și hîrtie fină
de epistole
cu plicuri în caseta.

Biblioteca populară a „Tribunei”

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Dicționar
român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Poplăcii Nr. 15.

Librărie românească în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.